

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

L'Anglaterra laborista

Campió!...

Quietes les mans!

AMB motiu de l'Exposició, els senyors cafeters s'han dignat apujar-nos tots o gran part dels articles de consum, a qual explotació tan conscienciosament es dediquen.

Els senyors cafeters amb motiu de l'Exposició estan fent els diners a cabassos. Tants en guanyen que no sembla sinó que l'Exposició sigui feta només per a aquests ditxosos mortals.

Es de suposar que abans de l'Exposició els senyors cafeters ja no patien gana.

Doncs si, després d'inaugurar el Poble Espanyol, tenen doble parròquia, és que fan doble calaix.

Els, però, no s'acontenten amb aquesta pluja de cèntims i augmenten la collita escurant-nos la butxaca als obrers, als empleats, als ciutadans que en això de l'Exposició econòmicament, ni ens va ni ens ve als pobres diables que en aquest foc res se'ns hi cou.

Així passat festes, resultarà que tots hauran treballat per a ells, que ells seran més immensament rics i nosaltres més immensament pobres.

Abans d'obrir al públic les portes del Palau Nacional, el servei dels cafès barcelonins deixava en tots sentits bastant que idestitjar.

El cafè de dos rals no en valia ni un. El d'un ral era una vergonya.

I bé. Doncs des del 19 de maig han empitjorat lamentablement les coses.

Vénen estrangers i forasters a la nostra ciutat.

Tota aquesta munió es precipita als hotels, als bars, als cafès. On han d'anar?

Els industrials de la beguda i del menjar ens podrien fer quedar bé davant del món. Deurien fer-ho, si per interès propi no, per patriotisme.

Però, no hi ha cas. En un establiment de la Rambla, prenent-nos sens dubte per ianquis o pensant que baixàvem de la vall d'Aran, ens van cobrar diumenge dues pessetes d'un sandwich de filet, que abans en costava una o sis rals, i noranta cèntims d'un bock de cervesa, que fins ara ens han donat per seixanta.

Senyors meus, quietes les mans! La nostra butxaca és tan respectable com la de vostres. I ens veurem obligats a denunciar-los a la policia si es prenen amb el nostre rellotge aquestes llibertats.

El problema de les reparacions

Com està aquest problema, que és avui l'eix de la política internacional?

Es difícil d'explicar, però no impossible de comprendre.

Els polítics van confiar als financers la delicada missió de determinar la quantia de les reparacions.

Els tècnics, després de llargues deliberacions, proposaren una xifra de milions molt elevada.

El deutor la considerarà exageradíssima i la rebutjà.

Es va obrir discussió sobre l'acord dels experts.

Hi intervingueren els Estats Units com a creditors dels aliats i rebaixaren les pretensions d'aquests en una bona proporció.

Anglaterra i França donaren la seva conformitat al dictamen de l'agent ianqui de Reparacions, míster Owen Young; però, van observar que si elles condonaven part de llurs crèdits, els Estats Units havien de fer el mateix.

El perit ianqui va contestar que romanosos.

I en això estem.

La discòrdia i la confusió les augmenta Itàlia, que no ha cobrat encara res d'Austria i d'Hongria i que diu que l'han enganyat i acusa a França d'impedir amb la seva intransigència l'arranjament definitiu de tan trascendental qüestió.

Tots criden, tots avaloten. Tots demanen diners, volen marcs or.

I els alemanys, entretant, no paguen, que és el que es tracta de demostrar.

Quan els presenten el compte, arroncen l'espallla, arrugen el nas i contesten — pobrets! — que ells de marcs no en tenen ni per a un quadro.

Que cadascú cerqui l'estranger o el pagès que per torn rigorós li correspon per a explotar-lo, ja no està gaire bé, creiem nosaltres.

Però, que amb aquest pretext se'ns pelés als indígenes, fóra ja el "colmo".

I si que en seríem d'indígenes si ho consentíem sense protesta. Uns indígenes i uns indis. I perdonin la manera de senyalar.

ANGEL SAMBLANCAT

El triomf laborista

Es innegable que el resultat de les eleccions angleses haurà causat una forta desmoralització a tots els conservadors, no sols d'Anglaterra, sinó del món, encara que en el transcurs de la lluita preparatòria del sufragi es deixessin endevinar fàcilment marcadíssimes tendències que feien ja preveure el resultat obtingut.

El curs d'aquestes eleccions ha estat seguit amb un interès espectacular per tots els sectors polítics liberals de tots els països, puix que, directa o indirectament, tothom interessava el resultat de les mateixes, si es té en compte la política descaradament imperialista que fins ara venia exercint en tots els ordres, el govern anglès.

La dona anglesa ha demostrat també, votant per la pau i l'ordre, que representen els laboristes, posseir un ben orientat sentit polític, exemple que haurien de tenir en compte les dones que realitzen campanyes en pro de la reivindicació de llurs drets, però que no és més, en la major part dels casos, que un mal encobert sexualisme exacerbant.

Indubtablement que el triomf dels laboristes, o socialistes moderats, alliberarà, canviarà, si són fidels a llur programa, el panorama polític de diverses dependències que fins ara havien estat esclavitzades pel jou d'unes idees estrictament cordades.

Encara, però, molts conceptuen aquest triomf en el marc de les jugades polítiques sense transcendència que amb tanta freqüència es porten en els nostres temps, però per a nosaltres, més optimistes, la majoria dels laboristes, és el resultat lògic i natural del liberalisme, que sembla vulgui arribar, en aquest segle, a la seva màxima plasmació.

D. COLOMER i OLIVERES

Apreneu del mar

Apreneu del mar, que té una embranzida que ho trontolla tot.

Com el mar, voldria que sigués tothom, i la nostra vida tingués la inquietud i la vigoria de l'ona que bronz i es rebolca i crida.

Sempre mar enllà... mar endins sens mida.

Les aigües dels ports són aigües podrides; tenen mansuetud, són massa submissives i porten al fons una covardia.

Cal traspasar el port i dur l'embranchida de les platges grans, d'horitzons sens límits i córrer i lluitar i vèncer en la vida, que la vida és mar d'extensió infinita.

Apreneu del mar, i les nostres vides duran la claror d'amplàries sens fites.

El vent bronzirà, i la nau divina aixecarà el pal amb la vela ardida.

Apreneu del mar, que el mar és la vida.

FLIC.

Una tragèdia

Ja fa dies que llegirem el solt a què anem a fer referència. Però com que no sabem que el doctor alludit hagi obert boca, anem nosaltres a relatar el fet. Es el següent:

Una pobra dona, una vella de seixanta anys, Dolors Ortega, ingressà a l'Hospital Clínic, quedant instal·lada en la sala nomenada d'infecciosos. Segons diagnòstic del metge de guàrdia, doctor Soriano, la malalta patia un còlic nefrític que li causava grans sofriments.

A l'endemà, davant l'estranyesa de la velleta—que no havia estat curada per manca material de temps—, el metge de la sala,

doctor Ferrer Solervicens, catedràtic de Patologia mèdica d'aquesta Facultat de Medicina, donà ordre que se la donés d'alta, és a dir: que deixés el llit i abandonés l'establiment. Amb aquest quedaren dos llits vacants.

Ens consta que la velleta està malalta i, per si ho dubtéssim, queda el diagnòstic del doctor Soriano, que ens ha de merèixer la necessària garantia. Així, ¿per què la donà d'alta el doctor Ferrer Solervicens? ¿Cren aquest senyor que la malalta es valgué d'una mentida per a ingressar al Clínic a estiuejar uns quants dies o uns quants mesos?

Sabem de cert que la velleta es passà una nit a les cadires de la Rambla plorant desesperadament.

I preguntem nosaltres: ¿S'haurà d'estar en període preagònic per a tenir dret a ocupar un llit de l'Hospital Clínic?

Esperem que ens tregui de dubtes el doctor Ferrer Solervicens..

Aquest és el solt que publicava un diari del matí.

Què ha contestat aquest doctor?

Ho voldríem saber, perquè cal que fets tan vergonyosos com aquest no es repeteixin.

NOTA

Ja entrat en màquina aquest número, ens assabentem que la pobra velleta ha estat hospitalitzada.

L'indult de "Shum"

A Santander s'ha constituït un Comitè pro indult de "Shum", el dissortat artista.

Dit Comitè espera sumar gran nombre d'adhesions. I espera també que se li trametin articles, relació de treballs, etc. I es dirigeix als escriptors i artistes espanyols sollicitant la seva col·laboració per a unir-la a la de molts ciutadans que s'han adherit a la campanya.

La correspondència es dirigirà a Màxim G. Venero, Associació de la Premsa Diària, Santander.

Intencions

ALVAREZ DEL VAYO

HA estat uns dies a Barcelona l'escriptor Julio Alvarez del Vayo. No creiem pas perdre el temps, ni fer-vos-el perdre a vosaltres, parlant-vos d'ell. Ho compendreu perfectament si heu llegit els seus llibres. Si no els heu llegit, entreu a qualsevol llibreria i compreu-los. Si al poble on viviu no hi ha llibreria — cosa vergonyosa que passa en molts pobles —, envieu-los a cercar. Els llibres de Julio Alvarez del Vayo són tres: La Rusia nueva, La senda roja i Rusia a los doce años. Aquests tres llibres han donat a Julio Alvarez del Vayo categoria d'escriptor, d'excellent, d'àgil, de viuvid escriptor. Sols amb tres llibres ha aconseguit Alvarez del Vayo el que no aconseguen molts altres escriptors d'obra copiosa: fixar damunt seu l'atenció de la gent, guanyar-se el seu respecte, la seva consideració.

I la nostra estima. L'obra d'aquest home ens mereix una profunda, una entranyable simpatia. Ningú com ell ha vist la Rússia soviètica amb més imparcialitat, amb més dignitat, amb més noblesa. I és que tots els altres que han fet el viatge a Rússia, des de Wells a Beraud, hi anaven ja amb un prejudici, amb un parti pris.

Julio Alvarez del Vayo ha fet el viatge diverses vegades. Pot dir-se que a cada viatge ens ofereix un fruit òptim: un llibre. Res més àgil, més nerviós, més clar, més precís que aquesta visió que Alvarez del Vayo ens ofereix de Rússia.

Alvarez del Vayo ha fet el que rarament fan els escriptors castellans — els catalans

LA FLORISTA

Es alta i plena de perfum, de tantes flors com ha tocades; de bon matí, a mitja llum duu un feix de flors a les parades.

La Rambla encara té batecs, d'ocells nocturns i prostitutes, i el joc de carros i els renecs dels carreters d'obscures rutes.

I ja la Rambla es torna ram, i la florista s'hi passeja, i a cada trau hi posa un flam que semblarà un cor que flameja.

Mercadegeu-li un brot de llum, i us darà amor amb les mirades. Es alta i plena de perfum, de tantes flors com ha tocades.

SALVADOR PERARNAU

tampoc —: viatjar. Alvarez del Vayo ha viatjat, ha conegut cels nous, ambients nous. Ha viscut a Berlín, a Nova York, a Moscou. Parla diversos idiomes, aquí on l'escriptor amb penes i treballs parla el nadiu; aquí que, quan ve Chesterton, hem de cercar un intèrpret. A la nostra terra l'escriptor, generalment, no viatja. Quan això li retreuen com un defecte, hom s'empara en l'exemple de Kant a Koeningberg. Si, sí; però no tothom té una tan poderosa màquina de pensar com tenia Kant per a poblàr la seva soledat. A més a més, si en el seu temps Kant hagués disposat de les facilitats i comoditats que tenim avui per a transportar-nos d'un lloc a l'altre, no és difícil suposar que hauria conegut l'avió, el sleeping i el transatlàntic.

Al segle XVIII—viatge en cotxe de cavalls per carreteres intransitables i poc segures, o en barcos sense cap seguretat contra la mar — quedar-se a casa era senyal de sensatesa. Avui no viatjar és senyal d'incultura.

Julio Alvarez del Vayo és un home alt, molt ros, amb el rostre encès pels climes nòrdics, un ric encorbat d'espallles. Una cosa, sobretot, estimem en ell: el que, quan parla, no fa els crits que aquí fa tothom. Aquest parlar a crits que tenim aquí és una de les coses més incivils i selvatges.

Julio Alvarez del Vayo, escriptor meritis-sim i home liberal, ha estat hoste de Barcelona. I nosaltres hem volgut tenir per ell aquestes paraules de benvinguda, de cordial salutació.

Lluís CAPDEVILA.

Notes marginals

EL rei Jordi V ha recaigut en la seva malaltia. Aquesta malaltia ja dura des del novembre, i hom diu que la corona anglesa hi ha despès fins avui prop de cinc milions de pessetes.

En parlar de l'Exposició de Barcelona, "Le Matin" diu que és "una ciutat antiga i majestuosa, que porta fins al paroxisme la violència dels contrastos, una ciutat en la qual les més magnífiques avingudes voregen els carrerons més estrets; on hi ha vies grandioses, amb les voravies sense arreglar; on l'exposició té palaus sumptuosos i, en canvi, els camins que hi condueixen són sense aplanar. De tot això es despren una impressió indefinible, feta d'admiració i d'astorament".

"Les corones hereditàries — escriu J. J. Rousseau al "Contracte Social" — s'han donat a algunes famílies preferides i s'ha establert un ordre de successió que prevé tota baralla a la mort dels reis; és a dir, substituint per l'inconvenient de les regències l'inconvenient de les eleccions, s'ha preferit una aparent tranquil·litat a una administració sòbria; s'ha volgut córrer el risc de tenir per caps a infants, a monstres, a imbècils, per no tenir d'escatir l'escolliment de bons reis."

Per sota el nas

ERA quan Robert Kemps demanava en "La Liberté" que es cremessin les seves lletres d'amor; es parlava d'aquesta enquesta en un cafè literari.

—Per mi—deia un jove poeta—, no he escrit mai cap lletra d'amor, i la meua vida sentimental ha passat moltes vegades ben simplificada.

En aquell moment un altre poeta, que no anomenarem pas diu:

—Es necessari escriure'n, de lletres d'amor; hi ha coses que no es poden demanar personalment a l'estimada... diners, per exemple.

EL cèlebre bibliòfil Teodor mirava a les dones sols el peu; i quan en un ball una sabata elegant cridava la seva atenció, solia dir:

—Malaguanyat "marroquin" que es perd.

UN antiquari tenia en una vitrina 5 estatuets tallades en fusta. Un petit lletreret les reunia en aquest títol: Els cinc sentits.

Un comprador n'adquirí una, i les altres foren nomenades: Els quatre Elements.

Un altre en comprà una altra, i foren etiquetades: Les tres Gràcies.

En quedaven dos, i esdevingueren: Adam i Eva.

Quant a l'última, mentre estigué a l'aparador l'antiquari li posà el següent cartell: Solitud.

UN jove heretà del seu pare una col·lecció d'obres pictòriques històriques.

Un dia anà a trobar un "marxant" de teles i li digué: Voldria vendre-us els quadros, però amb la condició que ningú ho sabés; però naturalment voldria que em busquéssiu qui em fes unes bones còpies.

El marxant va moure el cap i respongué: Hi ha una petita dificultat.

—Quina?

—Que això que vós em demaneu, ja ho vaig fer al vostre pare.

Les eleccions angleses

L'èxit esclatant dels treballistes anglesos ha estat una bella victòria de la democràcia, que ha d'influir notablement en la política general d'Europa. Pel que fa a la política interior de la Gran Bretanya, ningú com els laboristes pot realitzar una obra eficaç favorable als obrers anglesos, per tal de solucionar el problema de l'atur forçós, disminuint el nombre dels sense feina o assegurant-los una protecció.

La política colonial anglesa sota un govern treballista ha d'ésser també ben diferent del que ha estat sota el govern conservador, durant l'actuació del qual s'han agreujat els conflictes socials de les Índies i s'han exacerbat els sentiments nacionalistes dels dominions.

La política exterior, plena de fracassos i desencerts durant el ministeri Baldwin, variarà radicalment. La rivalitat entre Londres i Washington — dos imperialismes — no tindrà raó de subsistir quan el govern anglès segueixi una directiva francament democràtica. L'obsessió anti-soviètica dels conservadors anglesos donarà lloc a una política internacional d'entesa o almenys de respecte envers la nova Rússia. A Ginebra l'actuació francòfila i anti-minoritària de Chamberlain, canviarà per una política que hom té dret a esperar que serà més justa i per tant més favorable als interessos dels

petits pobles europeus que reclamen respecte per a llurs drets.

Les eleccions angleses són una lliçó, una gran lliçó per a Europa, i per a França molt especialment. Des de fa un temps, els conservadors francesos han imposat la dictadura de Poincaré, i les esquerres, dividides entre elles, segueixen una política negativa que no fa més que enfortir la posició conservadora. La pujada imminent d'un govern MacDonald a Londres afinarà probablement vers l'esquerra la política de tots els països, perquè aquest ajut li assegurava uns vots a Ginebra. Els laboristes actuaran altrament.

La incògnita, però, la constitueixen els liberals amb la seva cinquantena de vots, car ni laboristes ni conservadors no tenen majoria parlamentària. És més factible, però, una entesa laborista-liberal que no pas una entesa liberal-conservadora, car el poble ha manifestat ben clarament la seva fatiga o el seu desacord envers els conservadors. Lloyd George, d'altra banda, s'adonarà de la impopularitat i dels perjudicis que ocasionaria una política d'oposició sistemàtica que no permetés l'estabilitat de cap govern, car aleshores una nova consulta electoral s'imposaria, de la qual sortirien novament perjudicats liberals i conservadors en benefici dels laboristes.

DOMENEC de BELLMUNT

LA GARRIGA

HOMENATGE A SANTIAGO RUSIÑOL.

ORGANITZADA per l'Orfeó Garriguenc, i sota la direcció del seu mestre Josep Aymerich, es celebrà en la nit del dia 30 del mes passat, festivitat de Corpus, una festa altament interessant, en homenatge a Santiago Rusiñol.

La presència d'En Rusiñol contribuï a portar al teatre "La Alhambra" una gentada formidable, com era d'esperar.

Hom representà la comèdia en un acte "El triomf de la carn", al final de la qual, els aplaudiments del públic obligaren a sortir a l'escena a Santiago Rusiñol. A continuació, es representaren dues joies del nostre teatre líric "L'Alegria que passa" i "La Nit de l'Amor", amb música d'Enric Morera, les quals foren posades en escena amb tota propietat per la companyia "Art Popular", encarregant-se de l'execució musical d'aquestes obres les tres seccions de l'"Orfeó Garriguenc", el tenor Josep Pineda, i l'orquestra "La Moderna", de Granollers, formant un conjunt de 110 executants sota la intel·ligent direcció del mestre Josep Aymerich, director de l'Orfeó.

A l'acabament d'aquestes representacions, que desvetllaren un entusiasme ben manifest, En Rusiñol, a qui el públic no deixava d'ovacionar, prengué la paraula, tot fent un calorós elogi de l'Orfeó Garriguenc, i abraçà emocionat el seu Director, tot encoratjant-lo a prosseguir la seva tasca tan meritòria.

Acompanyava a l'excel·lent artista, la seva esposa, senyora Lluïsa Denis, que es veié tothora afalagada per la simpatia del públic que omplia totalment la sala de l'Orfeó.

Els fou servit un sopar d'homenatge, al Restaurant del mateix teatre, per l'Emili Vilaseca, que fou molt feliçitat.

En emprendre la tornada a Barcelona, s'ovacionà llargament al mestre, acabant així aquesta selecta festa d'homenatge a En Santiago Rusiñol, de la qual se'n servarà una inoblidable recordança.

IGUALADA

Qualsevol que es preocupi del moviment ideològic i doni una mirada al panorama polític igualadí, necessàriament ha de formar-se l'opinió que la "perla" del Noya es troba ficada dintre l'estoig de la reacció. Almenys tot conspira per fer-ho semblar així. Des de la desfeta dels Sindicats obrers i del "campi que pugui" de les forces polítiques, d'esquerra, tot lo que li resta a Igualada són les processons, partits de futbol, cines, balls, i altres manifestacions de la feblesa ciutadana.

Lo poc que aquí es publica, és dolent. Els carlins editen un quinzenal al que anomenen "Llibertat", per simple escarni. La pobre gent que redacta aquest paper pateix la monomania de considerar-se per sobre de tothom en gràcia i sapiència, i ells mateixos es bombegen de la manera més escandalosa. Recentment, al més roí de tots li han concedit el títol honorífic, millor dit, horripídic, de "terror dels musulmans". Pobrets! I sabeu per què? Perquè és un as en allò que es refereix a xafardejar. Ho fa molt més bé ell amb la ploma, que les Pepes de safareig amb la llengua.

No ens falta—com tota petita ciutat que s'estimi—el respectiu diari. Es diu "La Ga-

Obrer, amic nostre:

Llegeix LA MONJA, de Diderot

Traducció i pròleg de Lluís Capdevila
III volum de la Col·lecció Obres Selectes

Heu-vos ací el que diu de l'obra, de l'autor i del traductor, "El Diluvio" en un dels seus magnífics i vibrants editorials:

"Diderot en catalán, gracias a la concienzuda traducción de Luis Capdevila, nada pierde de su enjundia, de su frescura, de su jugo, de las altas calidades literarias que en la lengua original a su estilo distinguen.

Capdevila se ha especializado en el estudio de la interesante época a que Diderot pertenece; conoce como pocos o como nadie las grandes figuras de la "Enciclopedia" y la Revolución; tiene alguna afinidad, cierto parentesco espiritual con el autor de "La Religiosa", y no es extraño que su trabajo, hecho con cariño, con devoción profunda, resulte una verdadera filigrana, una verdadera obra de arte.

El bosquejo biográfico que de Diderot hace en el prólogo es de una belleza integral, de una justeza casi perfecta."

Correu de l'Estranger

El triomf dels treballistes.

LA profunda crisi econòmica que de la guerra ençà pateix la Gran Bretanya, l'augment progressiu del nombre d'obers sense feina, el desig del poble anglès de veure assegurada la pau a l'exterior, són, entre altres menys importants, les causes del gran triomf del partit treballista, triomf que celebren joiosament tots els vers liberals del món.

Liberals hem dit. Lloyd George i el seu partit no tenen de liberals més que el nom. La seva doctrina no és, en realitat, el liberalisme. És, tan sols, una mena de conservadurisme disfressat. No és liberal qui no treballa per modificar radicalment la societat damunt unes noves bases de justícia i d'equitat.

Ara bé; aquests ideals, vera expressió del liberalisme, són encarnats avui en dia a Anglaterra pels socialistes, els quals formen l'anomenat partit treballista. ¿Podrà aquest partit realitzar el seu transcendental programa de reformes socials?

Aquesta és la incògnita del moment polític actual. Malauradament, els treballistes anglesos no han assolit—per deu vots solament— la majoria absoluta. I encara que llur situació és més forta aquest camí que en l'anterior govern Mac Donald, sempre que-

darà amenaçada per una votació unificada dels partits de Baldwin i Lloyd George.

Sigui com sigui, un fet es innegable. El triomf progressiu del socialisme en tots els països on el poble té una noble i clara consciència dels seus deures.

La propera sessió de la S. D. N.

EL dia 10 del mes que som, haurà lloc a Madrid el pròxim Consell de la Societat de Nacions.

Es sabut que aquesta té la seva seu a Ginebra. Però cada dia es fa més freqüent el costum de celebrar els consells en alguna capital europea o en qualsevol altra ciutat suïssa més agradable que Ginebra. Aquest cop, a instàncies del govern espanyol, haurà lloc, com diem, a Madrid, on es preparen grans festes per honorar els membres i els representants de la S. D. N., que visitaran, a més a més, probablement, les exposicions de Barcelona i Sevilla.

Són moltes i molt complicades les qüestions que ha de resoldre aqueixa sessió: l'eterna i difícilíssima qüestió de les minoritats; el problema del desarmament; el de l'evacuació del Rin, relacionat amb els treballistes experts que estan reunits a París des de fa quatre mesos, etc., etc.

Esperem que aquesta reunió de Madrid porti alguna cosa de positivament favorable a l'obra de la pau.

seta Comarcal", i es proclama "periòdic independent". Independent? Després de les constants exaltacions a tot acte d'esperit... diguem-ne dormilega, per no ensopegar; després de les rabioses mossegades, desde les seves columnes, contra el liberalisme mexicà, personificat en la figura de Plutarq Cailles, creiem que no s'enfadarà ningú si qualifiquem a la nostra "gaseta" de periòdic reaccionari. Fa?

Existeix també un assaig de revista que fan a la Cooperativa "La Econòmica". La senzillesa és l'únic que ens és grat d'aquesta publicació. La resta és tan mancat de nervi i d'idees, i tan sobrat de positivismes de darrera hora, que arriba a fer-nos pensar que als intel·ligents de la casa els interessa més el cultiu de la panxa que l'estimular les nobles passions que troben acolliment en el cor i en el seu cervell.

No manca tampoc a la nostra ex-vila l'eixam de corresponsals dels gran rotatius barcelonins. Però llevat del moviment religiós, de les notes de sociedad i de dir *sujetos* als pobres i distingir amb el *don* als rics, poqueta cosa més tenen que contar.

I prou per avui. Ja hi tornarem un altre dia.

CORRESPONSAL

A la Gran Bretanya els laboristes han obtingut un triomf definitiu en les recents eleccions.

El món es dona compte que els veritables senyors són els que treballen.

L'esperit conservador, gris i neulat de Baldwin, que tan bé s'adiu amb "La Vanguardia", ha estat totalment derrotat.

Els conservadors no poden ni conservar-se.

DURANT les recents eleccions belgues, els catòlics feien una propaganda intensiva que els ha valgut el perdre uns quants llocs.

Jo no entenc com la gent que predica el cel s'embolica amb coses de la terra.

S'han impugnat les idees d'Ortega i Gasset. Ortega i Gasset és racionalista i, per tant, impugna i vulnera la ratlla sobrenatural. Per això els esperits reaccionaris no hi estan conformes. Ens en alegrem.

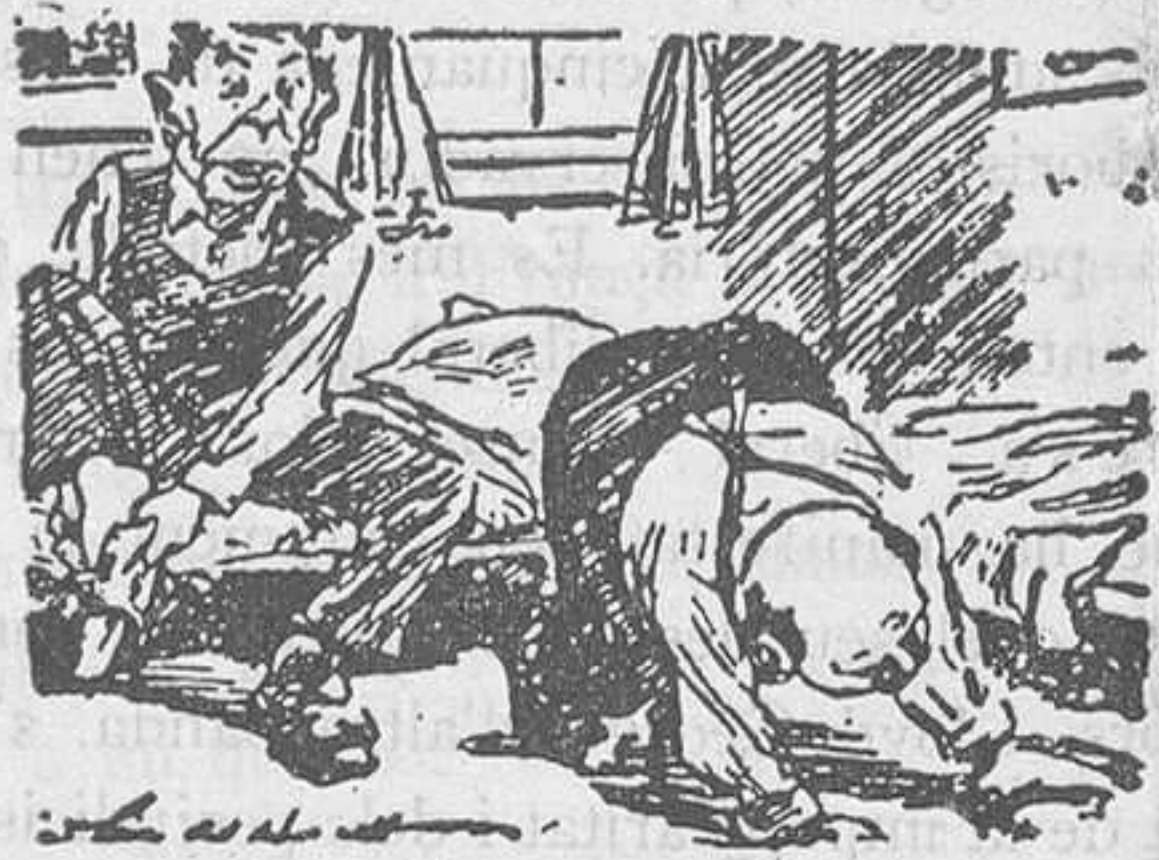
BALDWIN ha dimitit, després de la derrota. Això ho trobem molt noble i digne d'elogi. Quan un govern fracassa, deu tenir la sinceritat i la bondat de donar entrada als altres.

CINC terroristes que intentaren volar un tren a Mèxic han estat executats.

Trobem que la llei ha fet amb ells ço que ells intentaven fer.

I no es podria executar la llei?

—Has vist les meves sabates?
—No; ja estaves segur que les portaves quan te les has tret?
"Smith's Weekly", Sydney.

PORTES Gil ha declarat que, acabada la guerra religiosa, els clergues desterrats podran tornar a Mèxic.

—Què t'ha dit, aquell senyor?
—M'ha fet una proposició escandalosa! La de casar-se amb mi, amb la condició que jo li sigui fidel.
"Humoristicke Listy", Praga.

L'Exposició de Barcelona és un veritable èxit. Hauriem de procurar que aquesta Exposició fos permanent.

Barcelona té prou força d'atracció universal per a tenir una Exposició perpètua.

A França hi ha vaga de correus. Això rau; si volen solucionar-la, que comprin: "Il Corriere della Sera" o "El Correo Catalán".

EL doctor Asuero continua fent miracles. Sembla que aquests miracles—segons diuen els doctors que no en fan—, no són científics. Però curen.

EL pilot alemany Neunhofer ha batut el rècord d'altitud sense càrrega útil. Ha volat a 12,500 metres.

Això és: a més de 12 Km. per damunt les misèries humanes.

Feliç ell!

A Constantinoble, amb aparells de fabricació alemanya per a explorar el fons de la mar, un bus ha arribat a una fondària de dos cents metres, la qual cosa constitueix un rècord.

Aquests alemanys són terribles, terribles. A tot arreu han d'arribar els primers.

La senyora: —Quan jo no sóc a casa, no fas altra cosa que perdre el temps.

La cambrera: —Al contrari, senyora: Llegeixo els llibres que ha escrit el seu marit per a saber amb qui tracto.
"Lustige Blatter", Berlín.

EL violinista austriac Benno Bischoff ha tocat el violí durant vint-i-quatre hores seguides, sense parar ni un moment.

Vaja ¿no troben estúpida aquesta mania de batre rècords a tothora? No direm que aquest rècord del violí sigui un rècord sense to ni so, no. Direm, això sí, que és el rècord de la ximpleria.

MISS Joan Brunton, nedadora d'onze anys, intentarà, nedant, la travessia del canal de la Mànega.

Encara un altre rècord, doncs, en perspectiva. Un rècord, aquesta vegada, més que ximple, monstruós.
Pobra criatura!

AMAN Ullah ha declarat que no pensa tornar més a l'Afganistan.
Bona pensada! — diran els afganesos,

Interessant

Roma, 29.—El Sant Pare, usant dels avantatges que li atorguen les clàusules del Tractat de Laterà, ha decidit venir a Barcelona per visitar l'Exposició. Amb aquest motiu ha rebut un enviat especial futurista del diari catòlic no menys futurista "El Matí", al qual ha documentat perquè li preparin un número extraordinari.

A. C. (Salt). — No és prou interessant el que ens envia. Però veiem en vostè una fe digna d'elogi. No defalleixi, estudiï força i farà coses.

"Corresponsal" (Igualdada).—Va l'article. Li agraïm la col·laboració i les explicacions.

J. C. (Vich).—No passaria.
"Un andreuenc".—No passaria. Tracti altres temes.

S. M.—L'article està bé. Però compregui-ho: aquest tema del cristianisme no passaria.

"Revolta" (Manresa).—Encara no és prou interessant. Cal que perfeccioni la seva ortografia. Llegeixi força en català.

Salvador Majó.—Us hem contestat en aquesta secció i a les vostres inicials de S. M. De manera que, si heu enviat col·laboració i estava bé, ja la veureu publicada. I si no, és que ha anat al cove.

Agustí C. (Salt).—La setmana passada se li contestà des d'aquesta secció. La poesia "Les darreres paraules" ja està bastant millor que el que ens havia enviat fins ara. Però encara no pot anar. Segueixi treballant.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta La Campana, i L'Esquella. Oim, 8, Barcelona

ELS DIBUIXOS D'ORTEGO

Del segle passat. Representació de la moneda

Ortego fou un dels dibuixants més personals del segle passat. Fou a Espanya el que Gavarni, per exemple, fou a França. Com Gavarni, ha historiat tota una època. Si hom vol conèixer la vida a Espanya de la segona mitat del segle XIX, caldrà que consulti a Ortego.

Ha estat el comentarista més agut, més incisiu, de la vida espanyola durant el vuitcents. Ha estat un costumista magnífic a la manera de Lucas i de Bécquer — el germà del poeta—, però en els seus dibuixos hi ha més intenció que en els de Lucas i Bécquer.

Amb Manuel Moliné, Josep Pellicer, Eusebi Planas, Tomàs Padró fou un dels més grans dibuixants del segle passat.

Cal avui ressuscitar el nom d'aquest artista tan agut, tan viu, tan fi, tan intens. L'hem oblidat injustament. No s'ho mereix pas.

La nostra generació no el coneix o no el recorda. LA CAMPANA DE GRACIA es proposa publicar alguns dibuixos d'aquest artista exquisit. I no els publica tots perquè, avui, això no és possible.

Creiem que ens ho agraireu.

Un xavo. Dos quartos.

Tres quartos. Quatre quartos.

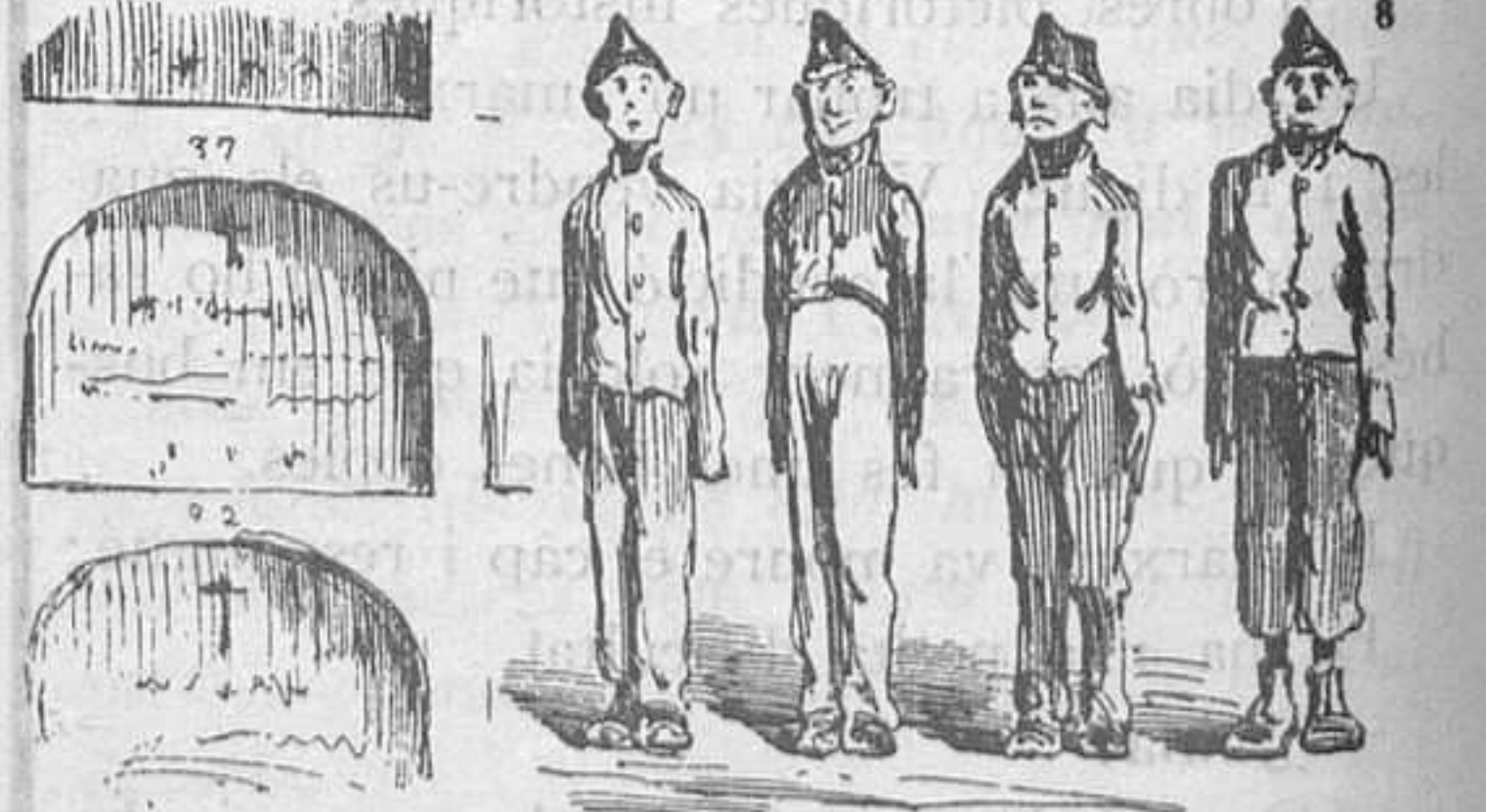
Un ral. Dos rals.

Una pesseta.

Un duro. Vint-i-quatre rals.

Cinc-cents rals. Vuit mil rals.